

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 85/2011 porušené boli.

2. Okresnému súdu Čadca prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 85/2011 konať bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume 1 300 € (slovom tisíctristo eur) a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Čadca povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Čadca je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia spoločne a nerozdielne v sume 500 € (slovom päťsto eur) na účet ich právneho zástupcu advokáta JUDr. Celestína Stehuru, AK STEHURA & partners. v. o. s., Fraňa Kráľa 2080, Čadca, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 273/2018-10 z 15. augusta 2018 prijal v zmysle § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej

len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (správne má byť [REDACTED], [REDACTED], pozn.), [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 85/2011.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia 29. apríla 2011 podali na okresnom súde „návrh o určenie, že žalované nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. [REDACTED] [REDACTED]“.

3. Sťažovatelia ďalej uvádzajú: „Konanie trvá viac ako 7 rokov a 3 mesiace, čo nepochybne predstavuje neúmerne dlhé obdobie vo vzťahu k právnej a skutkovej zložitosti veci, k správaniu účastníkov súdneho konania a postupu samotného súdu...“

Prvé (a zatiaľ jediné) pojednávanie bolo vytýčené na deň 21.11.2012, teda až po takmer 1 roku a 7 mesiacoch, čo považujeme za neodôvodniteľne dlhý časový úsek. K predmetnému úkonu súdu došlo až po tom, ako sme dňa 27.08.2012 podali na súd žiadosť o vytýčenie pojednávania, keďže bol súd absolútne nečinný. Dňa 16.05.2016 sme na Okresný súd Čadca podali návrh na pripustenie zmeny návrhu a vstup ďalších účastníkov do konania, pričom súd o tomto návrhu rozhodol až 17.05.2018, teda až po dvoch rokoch. Najbližšie vytýčil Okresný súd Čadca pojednávanie na 13.09.2018, čo znamená, že od posledného pojednávania ubehlo takmer 5 rokov a 10 mesiacov. Takéto časové úseky medzi jednotlivými úkonmi a pojednávaniami považujeme za neodôvodnené a neodôvodniteľné, pričom takýto postup jednoznačne porušuje naše ústavné právo na konanie bez zbytočných prietáhov.“

4. Z dôvodu neprimeranej dĺžky konania a nečinnosti okresného súdu sťažovatelia žiadajú priznať aj finančné zadosťučinenie každému v sume 2 500 €.

5. Sťažovatelia na základe uvedeného navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 85/2011 porušené boli a okresnému súdu prikázal v predmetnej veci konať bez zbytočných prieťahov. Súčasne sa sťažovatelia domáhajú priznania finančného zadosťučinenia (bod 3) a úhrady trov konania.

6. Na základe výzvy ústavného súdu sa za okresný súd jeho predsedníčka nevyjadрила k priebehu konania a ani k sťažnosti sťažovateľov, iba oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci a súčasne zaslala spis okresného súdu sp. zn. 10 C 85/2011.

7. Zo spisu okresného súdu následne ústavný súd zistil tento relevantný priebeh a procesné úkony okresného súdu od podania žaloby:

Dňa 29. apríla 2011 sťažovatelia ako žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu podali na okresnom súde proti 28 žalovaným návrh na určenie, že nehnuteľnosti v katastrálnom území obce [REDAKOVANÉ] patria do dedičstva po ich právnych predchodcoch. Dňa 3. júna 2011 vyzval okresný súd sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku v sume 99,50 € (zaplatili 24. júna 2011, pozn.) a 7. septembra 2018 zaslal návrh na vyjadrenie žalovaným. Dňa 19. novembra 2012 právny zástupca sťažovateľov podal návrh na pripustenie zmeny návrhu pre chyby v spoluvlastníckych podieloch ich právnych predchodcov.

Dňa 21. novembra 2012 sa uskutočnilo prvé pojednávanie (prítomní osobne aj žalobcovia [REDAKOVANÉ] a ich právny zástupca), ktoré bolo po vypočutí prítomných žalobcov a žalovaných odročené na 15. február 2013 s tým, že právny zástupca sťažovateľov mal okresnému súdu v lehote 3 dní oznámiť aktuálnu adresu žalovanej v 17. rade (oznámil ju 22. novembra 2012, pozn.) a súčasne ho vyzval, aby v lehote 2 dní predložil potvrdenie obce [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k neznámym vlastníkom a ich prípadným právnym nástupcom (č. l. 170) – (potvrdenie obce bolo predložené súdu 3. decembra 2012, pozn.). Okresný súd mal rozhodnúť aj o zmene návrhu sťažovateľov, ktorý mu bol predložený 19. novembra 2012.

Pojednávanie 15. februára 2013 bolo zrušené z dôvodu procesných prekážok (§ 101 ods. 1 a 2, § 103 a § 115 Občianskeho súdneho poriadku platného v relevantnom čase).

Dňa 7. januára 2014 bol zákonný sudca Mgr. Richard Golis preložený na Okresný súd Žilina a spis bol pridelený sudkyňi JUDr. Laure Židekovej. Dňa 19. augusta 2014 žiadal okresný súd mesto Žilina a mesto Martin o oznámenie trvalého bydliska niektorých žalovaných.

Dňa 5. marca 2015 [REDAKOVANÉ] zisťoval telefonicky stav konania a 6. marca 2015 nahliadol do spisu právny zástupca sťažovateľov, ktorý tak urobil opakovane ešte dvakrát v máji a júli 2018.

Uznesením z 2. decembra 2015 okresný súd pripustil zmenu návrhu, ktorý mu bol doručený 19. novembra 2012.

Dňa 19. mája 2016 (č. 1. 217 až č. 1. 219) okresnému súdu bol doručený návrh sťažovateľov na pripustenie zmeny návrhu a vstup ďalších účastníkov do konania (na strane žalobcov aj žalovaných).

Okresný súd 3. apríla 2017 vyzval Okresný úrad Čadca, či navrhovaný žalobný petit je „zapísateľný“ v katastri nehnuteľností, a súčasne požiadal žalovaných, aby sa k nemu vyjadrili.

Dňa 17. mája 2018 okresný súd uznesením zmenu žaloby zo 16. mája 2018 nepripustil. Súčasne návrh sťažovateľov na vstup ďalších žalovaných v 11., 12. a 13. rade zamietol, a zároveň pripustil, aby do konania pristúpila [REDAKOVANÉ] ako ďalšia žalovaná.

Dňa 4. júla 2018 z dôvodu úmrtia žalovanej v 2. rade okresný súd rozhodol, že bude pokračovať v konaní s jej dcérou [REDAKOVANÉ].

Dňa 18. mája 2018 okresný súd určil termín pojednávania na 13. september 2018, ktoré bolo po vykonaní dokazovania a vypočutí strán sporu (za sťažovateľov sa okrem ich právneho zástupcu zúčastnili [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pozn.) odročené na 22. november 2018 (č. 1. 373 v spise) a uložil im, „*aby najneskôr do 15. 10. 2018 predložili prípadné ďalšie podstatné tvrdenia a navrhli dôkazy s tým, že na neskôr predložené tvrdenia a dôkazy súd prihliadať nebude*“.

8. Ústavný súd so súhlasom sťažovateľov a okresného súdu v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

9. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

11. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo, lebo oneskorená spravodlivosť nie je žiadna spravodlivosť.

13. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a to § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1, ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

14. V zmysle čl. 17 CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, a v zmysle § 157 ods. 1 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj

povahu prerokúvanej veci. Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

15.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa opomenul vyjadriť k prípadnej zložitosti veci a námietkam sťažovateľov, že ide o vec, ktorá patrí „k štandardnej agende všeobecných súdov“, a k tomu, že „v geografickej oblasti Kysuce vzhľadom na rozdrobenosť a neusporiadanosť pozemkového vlastníctva ide o pomerne časťu agendu tunajších súdov“. Ústavný súd poznamenáva, že napadnuté konanie by samo osebe bolo možné považovať za zložitejšie po procesnej stránke, keďže účastníkmi konania a stranami sporu sú viacerí žalobcovia a žalovaní (pozri bod 7). V priebehu konania bolo potrebné rozhodovať o zmenách žalobného petitu, o zmene okruhu účastníkov konania (strán sporu) i v dôsledku ich úmrtí či predvolávať účastníkov na pojednávania a doručovať stranám sporu listiny a ich vyjadrenia a preskúmať tiež dedičské konania po ich právnych predchodcoch, ktoré spisy boli k spisu okresného súdu aj pripojené. Ústavný súd je i napriek uvedenému však toho názoru, že v tomto prípade nemožno hovoriť o takej zložitosti veci, ktorou by bolo možné odôvodniť doterajší neprimerane dlhý čas konania okresného súdu (viac ako 7 rokov).

15.2 Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania účastníkov súdneho konania, ústavný súd pri preskúmaní spisu síce nezistil, že by samotní sťažovatelia, zastúpení právnym zástupcom, prispeli rozhodujúcim spôsobom k zbytočným priet'ahom v konaní. V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že ich prvý návrh nebol kvalifikovaný, určitý a vykonateľný, čo vyplývalo jednak z jeho znenia a tiež aj z vyjadrení žalovaných, preto zmenu žaloby riešili sťažovatelia zmenou návrhu v novembri 2012 pre chyby v určených podieloch (pozri vyjadrenie Lesov Slovenskej republiky ako správcov podielov neznámych vlastníkov z 13. apríla 2017 na č. 1. 237 v spise alebo vyjadrenie ďalších žalovaných z 18. apríla 2017 – a to žalovaného v 16. rade, [REDACTED], ktorý nesúhlasil so vstupom žalobcov v 11., 12. a 13. rade, pretože títo neboli úspešní v inom súvisiacom konaní na okresnom súde, ktorých okresný súd následne ani nepripustil do tohto konania). Na túto procesnú aktivitu sťažovateľov (podávanie opakovaných, neurčitých a nevykonateľných návrhov na zmenu žalobného petitu, návrhu na zmenu okruhu

účastníkov konania, pozn.) okresný súd adekvátne zareagoval aj v roku 2018, keď ich zamietol, ale to až po dlhšom časovom odstupe, ako to je uvedené v bode 3 tejto sťažnosti. Ústavný súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že niektorí zo sťažovateľov sa ani raz nedostavili na pojednávanie a súhlasili, aby sa pojednávalo v ich neprítomnosti, v konaní tak ani neboli vypočutí a svojej veci – okrem toho, že mali advokáta – nepripisovali veľký význam, ako to vyplýva z ich sťažnosti (napr. na pojednávaní 21. novembra 2012 prítomní osobne iba [REDACTED], neprítomní [REDACTED], [REDACTED], na pojednávaní 13. septembra 2018 sa zúčastnili [REDACTED] a nezúčastnili [REDACTED], pozn.).

15.3 Napokon ústavný súd hodnotil tretie kritérium, a to postup okresného súdu v napadnutom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že okresný súd bol v tejto veci naozaj nečinný, ako to uviedli sťažovatelia vo svojej sťažnosti, a túto skutočnosť ani okresný súd osobitne nerozporoval vo vyjadrení k sťažnosti, hoci ho na to ústavný súd vyzval. Je teda zrejmé, že okrem vykonaných dvoch pojednávaní v roku 2012 a v roku 2018 okresný súd dosiaľ ešte nerozhodol o návrhu sťažovateľov, čo nemožno z ústavného hľadiska akceptovať. Z predloženého súdneho spisu a sporadických jednoduchých procesných úkonov uvedených v bode 7 ústavný súd zistil nečinnosť okresného súdu od 21. novembra 2012 (pojednávanie) až do 17. mája 2018, keď okresný súd uznesením zmenu žaloby zo 16. mája 2018 nepripustil (v tomto období totiž okresný súd urobil len tri jednoduché úkony, 15. februára 2013 zrušil pojednávanie bez zákonného dôvodu, 19. apríla 2014 zisťoval adresy žalovaných a 2. decembra 2015 rozhodol o pripustení zmeny návrhu, pozn.), a preto už len z tohto dôvodu ústavný súd musel konštatovať, že v namietanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľom ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

III.

17. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

18. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

19. Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj ich žiadosťou o priznanie finančného zadostučinenia (pozri body 3 až 5).

20. S ohľadom na žiadosť sťažovateľov (bod 4), zohľadňujúc najmä okolnosti posudzovanej právnej veci (body 15.1 až 15.3), ústavný súd rozhodol aj o priznaní finančného zadostučinenia. Ústavný súd zohľadnil tiež fakt, že právny zástupca sťažovateľov pri odôvodňovaní finančného zadostučinenia v sťažnosti uviedol konkrétnejšie dôvody len pri žalobkyni v 9. rade.

21. Obdobne ústavný súd pri priznaní konkrétnej sumy vychádzal čiastočne aj z predmetu sporu, čo bolo v hre, resp. v stávke – „at stake“ pre jednotlivých sťažovateľov (napr. I. ÚS 70/98 a tam citovaná judikatúra, napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva X. v. Francúzsko z 31. 3. 1987, rozsudok Bock v. Nemecko z 20. 3. 1989, rozsudok X. v. Francúzsko z 31. 3. 1992, rozsudok Vallée v. Francúzsko z 26. 4. 1994, rozsudok A. a ďalší v. Dánsko a i. z 8. 2. 1996 a podobne alebo III. ÚS 76/06).

22. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd preto dospel k záveru, že finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde v sumách konkretizovaných pre jednotlivých sťažovateľov uvedených v bode výroku tohto nálezu, ktoré je okresný súd povinný uhradiť, je za porušenie označených práv sťažovateľov primeranou satisfakciou. V tomto rozsahu preto nevyhovel vo zvyšnej časti tejto sťažnosti (bod 5 výroku).

23. Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodoval aj o úhrade trov konania, ktoré vznikli sťažovateľom v dôsledku ich právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Celestínom Stehúrom. Vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci [najmä spoluúčasť sťažovateľov na zistených priet'ahoch, nedostatkoch náležitej argumentácie pri odôvodnení sťažnosti (pozri bod 20 in fine) a nedostatočnú konkretizáciu pri vyčíslení trov konania] ústavný súd nepriznal sťažovateľom plnú výšku odmeny za poskytovanie právnych služieb, ktorá by im patrila podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ale túto určil paušálnou sumou 500 € (bod 3 výroku nálezu).

24. Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov advokáta JUDr. Celestína Stehuru, AK STEHURA & partners v. o. s., Fraňa Kráľa 2080, Čadca (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

25. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu (čl. 133 ústavy).

V Košiciach 14. novembra 2018